

Arrest

nr. 66 661 van 15 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en afkomstig uit het dorp Verchnji Naur. De laatste tien jaar voor uw vertrek woonde u in het dorp Gorodok. Uw broer Say. B. (...) (O.V. 6.326.374) vroeg samen met zijn vrouw A. V. (...) (O.V. 6.326.374) op 15 januari 2010 asiel aan in België.

In 1990 trouwt u met S. G. (...) en gaat u bij hem wonen in Vidino. In 1991 vervoegt uw broer Sal. (...) zich bij de rebellen. In het voorjaar van 1992, kort na de geboorte van uw zoon K. G. (...), vertrekt uw man naar zijn broer in Saratov (Rusland) op zoek naar werk. Hij keert echter niet terug, en via zijn broer krijgt u te horen dat hij niets meer met u te maken wil hebben. Daarom keert u samen met uw zoon in de herfst van 1993 terug naar het dorp van uw ouders, Verchnji Naur. In 1996 komt uw broer Sal. (...) u en uw broer Say. (...) voor het laatst bezoeken, waarna hij voor altijd naar de rebellen vertrok. Volgens u

heeft u, in tegenstelling tot uw broer Say. (...) en uw vader, geen problemen ondervonden als gevolg van de activiteiten van uw broer Sal. (...). U bent uw land ontvlucht omwille van problemen met uw zoon in 2010.

Sinds 2008 helpt uw zoon u op verschillende bouwerven. Vanaf begin juni zijn jullie aan het werk in Grozny. Daartoe verblijven jullie bij uw kennis L. A. (...) op een appartement in Grozny. Op 30 juni vindt in de stad een bomaanslag plaats. Diezelfde dag 's avonds wordt uw zoon vanuit de moskee meegenomen door Kadyrovsti (POLK II afdeling) en ondervraagd over zijn werk en waarom hij in Grozny was. Samen met L. (...) gaat u tevergeefs op zoek naar uw zoon in Grozny. De volgende morgen wordt hij vrijgelaten. Vanaf dan gaat hij niet meer naar de moskee, maar tijdens de ramadan gaat hij er toch weer heen. Op 30 augustus 's morgens – voor het aanvangen van het werk – gaat uw zoon naar de moskee. U gaat alvast naar de werf maar uw zoon daagt niet op. Van op het werk wordt u wel meegenomen door Kadyrovsti en naar een onbekende bestemming gebracht. U wordt ondervraagd over uw zoon. Na twee dagen wordt u vrijgelaten, maar eerst ondertekent u een document waarin staat dat u een uitreisverbod heeft en dat u uw zoon binnen de maand zal aangeven bij de autoriteiten. U gaat terug naar Gorodok bij uw zus M. (...).

Uiteindelijk verlaat u Tsjetsjenië op 10 oktober 2010 met de wagen naar Odessa (Oekraïne). Van daar neemt u een andere wagen en reist u via Hongarije naar België waar u op 14 oktober 2010 aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw intern Russisch paspoort en een kopie van een medisch getuigschrift in het kader van een aanvraag voor medische regularisatie met bijhorende medisch attesten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U vreest dat u bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië opnieuw in de gevangenis zou gestopt worden door de Kadyrovsti (CGVS p. 6-7). Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Ten eerste verklaart u meermaals dat u tijdens uw arrestatie door de autoriteiten op 30 augustus 2010 een document ondertekende waarin stond dat u binnen de maand uw zoon moest aangeven en dat u een uitreisverbod had (CGVS p. 5-7). Anderzijds verklaart u ook dat u Tsjetsjenië verliet via Odessa (Oekraïne) naar België in een personenauto waarin u zichtbaar op de achterbank zat. U reisde met uw eigen intern Russisch paspoort (CGVS p. 8-9). De openlijke wijze waarop u onder uw eigen identiteit uw land verlaat, is hoogst opmerkelijk en doet ernstige vragen rijzen over de ernst van de door u voorgehouden vrees. Op de vragen of u onderweg in Rusland niet bang was voor controles, aangezien u een uitreisverbod getekend had, antwoordt u 'ja, misschien wel. Maar ik kon daar niet meer blijven' en 'Weet niet. Ik voelde me niet goed' (CGVS p. 10). Nog in dit opzicht, verklaart u aangaande uw reisroute dat de chauffeur alle nodige documenten voor uw vertrek uit Rusland onderweg bij had, dat u die op geen enkel moment zelf op zak had en dat u niet weet om welke documenten het precies ging. U verklaart geen reispas te hebben. Als u gezegd wordt dat u toch een reispas nodig heeft om Rusland te verlaten, antwoordt u 'Ik weet niet welke documenten hij had'. U verklaart ook dat u geen afspraken had gemaakt met de chauffeur voor het geval u identiteitscontrole zou krijgen (CGVS p. 8-9). Deze verklaringen zijn echter niet aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u niet weet welke documenten de chauffeur voor u bijhield, of

dat u geen praktische afspraken had gemaakt voor het geval men uw naam zou vragen of u controle zou krijgen, te meer omdat u verklaart dat u de hele tijd zichtbaar in de auto zat en de wagen aan de grens met Hongarije effectief gecontroleerd werd waarbij de douanier u zag zitten (CGVS p. 9). Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig.

Ten tweede legt u geen enkel begin van bewijs neer in verband met uw pogingen om uw verdwenen zoon op te sporen. Zo verklaart u dat u na uw aankomst in België (enkele weken voor het gehoor op het CGVS) het Rode Kruis in Mechelen aansprak in de hoop dat zij uw zoon konden helpen terugvinden. U verklaart dat u van het Rode Kruis een document kreeg ter bewijs van uw aanvraag en dat dat bij u in het opvangcentrum is (CGVS p. 20).

Hoewel u verklaarde dit document nog te zullen bezorgen aan het CGVS en u daarvoor de voorziene termijn kreeg, heeft het Commissariaat-generaal op dit moment van u nog niets ontvangen. Hoewel u verklaart de geboorte van uw zoon officieel te hebben aangegeven bij de autoriteiten en daarvoor een geboortekte gekregen te hebben (CGVS p. 7-8), laat u na hieromtrent enig begin van bewijs voor te leggen aan de Belgische asielinstanties. Bovendien slaagt u er niet in uw bewering dat uw zoon door de autoriteiten gezocht zou worden (CGVS p. 5-6), te staven met enig bewijsstuk.

Ten derde werden doorheen uw verklaringen enkele onaannemelijke vaststellingen aangaande belangrijke aspecten van uw asielrelaas opgemerkt. U heeft meer bepaald nagelaten zich te informeren over verschillende cruciale elementen van uw relaas. Zo verklaart u op 30 juni 2010 samen met uw vriendin L. (...) op zoek geweest te zijn naar uw zoon die meegenomen was. Met een taxi gaat u naar de gebouwen van twee instanties. Nadat u een aantal keer gevraagd wordt om welke instanties het precies gaat, antwoordt u dat u dat niet gevraagd heeft. Ter verantwoording hiervoor, verklaart u 'zelfs niet aan gedacht. Ik was in zo'n toestand. Daaraan kon ik niet denken.' en 'ik zei u dat ik daar niet aan dacht. Ik was in paniek. Als je zoiets nog nooit in je leven hebt gehad, hoe kan je daaraan denken'. U verklaart ook dat L. (...) het vroeg aan de taxichauffeur maar dat u haar verder niet vroeg bij welke instanties jullie geweest waren (CGVS p. 14).

Het is ook opmerkelijk dat u na de arrestatie van uw zoon op 30 juni 2010 niet heeft nagegaan of er ook in Verchnji Naur of Gorodok problemen waren voor u of uw zoon, nochtans respectievelijk de plaatsen waar jullie je propiska hadden – en daar dus officieel geregistreerd stonden voor de autoriteiten – en effectief woonden. Zo verklaart u dat u in de periode tussen 30 juni en 30 augustus 2010 samen met uw zoon aan het werk was in Grozny en dat de Kadyrovsti uw zoon in die periode niet meer kwamen opzoeken, noch op zijn propiska adres (i.e. Verchnji Naur) noch in Gorodok waar jullie woonden. U verklaart viermaal dat te weten omdat niemand u het tegenovergestelde vertelde. Op de vraag of u specifiek zelf bij uw familie of burens geïnformeerd had of ze nog op zoek waren geweest naar uw zoon in de twee dorpen, antwoordt u driemaal dat u dat niet gedaan heeft. Op de vraag of u dan niet wou weten of er ook problemen waren in het dorp waar u en uw zoon jullie officieel woonden en op die plaats bekend waren voor de autoriteiten, antwoordt u 'er waren geen problemen' (CGVS p. 14-15).

Daarnaast verklaart u dat u van 2 september tot 10 oktober 2010 bij uw zus M. (...) in Gorodok verbleef en dat u daar de hele tijd ziek in bed bleef tot uw vertrek. U verklaart dat uw zus naar familie, naar uw zoons vrienden U. (...) en A. (...) en naar verschillende andere mensen belde om na te gaan of iemand meer wist over uw verdwenen zoon. U heeft echter nagelaten te vragen aan uw zus naar welke mensen precies ze belde en hoe ze aan al hun telefoonnummers kwam. Op de vraag waarom niet, antwoordt u 'Hoe moest ik dat vragen? Ze deed haar best voor mij. Ik dacht niet aan al die kleinigheden. Ik was altijd in bed'. In deze context is het bovendien opvallend dat u eerst verklaart dat u de hele tijd binnen bleef bij uw zus, en later dat u naar die verschillende mensen was geweest. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'uit de slaapkamer kwam ik niet buiten. Maar ik hoorde dat mijn zus verschillende mensen opbelde' (CGVS p. 18-19).

U verklaart ook dat uw zus uw zoon ging zoeken aan de moskee waar hij verdween. U verklaart ook niet te weten met wie precies ze daar gesproken heeft. Als u gevraagd wordt of ze daar met de imam gesproken heeft, antwoordt u 'waarschijnlijk'. Op de vraag of u haar specifiek gevraagd had of ze de imam gesproken had, antwoordt u driemaal negatief. Als u gezegd wordt dat de imam toch de persoon bij uitstek is die op de hoogte is van wat er gebeurt aan zijn moskee, antwoordt u 'Waarschijnlijk heeft ze met hem gepraat maar ik heb haar die vraag niet gesteld' (CGVS p. 19-20).

Dergelijke mate aan gebrek aan interesse en kennis omtrent cruciale details van de kern van uw problemen – zijnde de arrestatie en verdwijning van uw zoon, uw eigen arrestatie en het feit dat de Kadyrovsti dreigden dat u uw zoon moest aangeven – kan als niet aannemelijk worden beschouwd. Hierbij dient aan toegevoegd te worden dat u het bovendien heeft nagelaten om zich na uw vertrek uit Tsjetsjenië ergens te informeren naar uw situatie. Zo verklaart u dat u in België niet heeft gevraagd aan uw broer Say. (...) of hij nieuws kon verkrijgen over uw verdwenen zoon (CGVS p. 21) en dat u niet meer geprobeerd heeft om via uw zussen in Tsjetsjenië (waarmee u nog steeds contact heeft, CGVS p. 4) na te gaan of de Kadyrovsti nog bij u thuis langsgeweest zijn (CGVS p. 7). Ter verklaring hiervoor stelde u dat u andere dingen aan uw hoofd heeft (CGVS p. 7). Echter, van een asielzoeker mag

worden verwacht dat zij een ernstige interesse aan de dag legt voor cruciale aspecten van haar asielrelaas indien zij een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

U haalde meerdere malen aan dat u geheugenproblemen heeft (CGVS p. 8, p. 11, p. 19-20). Er mag echter van iemand die stelt dat zij omwille van geheugenproblemen haar vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden en vaagheden kan vertellen, verwacht worden dat zij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om haar problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Deze beweringen inzake geheugenproblemen kunnen de beoordeling van de hierboven opgenoemde vaststellingen (o.a. uw gebrekkige kennis over en interesse in een aantal cruciale elementen uit uw asielrelaas en het niet voorleggen van documenten) dan ook geenszins wijzigen.

Tijdens het interview verklaart u dat uw gezondheidsproblemen niet de redenen zijn waarom u naar België gekomen bent (CGVS p. 21). In dit verband legt uw raadsheer een medisch getuigschrift in het kader van een aanvraag voor medische regularisatie met bijhorende medisch attesten neer. Deze documenten hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. De kopie van uw intern Russisch paspoort bevatten louter persoonsgegevens, die hier niet betwist worden. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw broer Say. B. (...) en zijn vrouw A. V. (...) (O.V. 6.326.374) respectievelijk op 10 maart 2010 en 7 augustus 2009 door het Commissariaat-generaal eveneens overgegaan werd tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij roept in een eerste middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts beroept verzoekende partij zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De Raad is van oordeel dat beide middelen ingevolge samenhang gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij de schending opwerpt van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn – en dit eveneens zonder te nuanceren op welke wijze de bestreden beslissing tegen deze bepalingen zou indruisen – dient te worden aangestipt dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet. Bijgevolg beschikken deze artikelen niet langer over directe werking, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het Grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. De Raad wijst er voorts op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg wordt de schending van de rechten van verdediging niet dienstig aangebracht.

2.2.4.1. Verzoekende partij werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoekende partij vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Verzoekende partij staft haar betoog aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

2.2.4.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169). Waar uit het betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661). Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.5.1. Waar verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en het beginsel van volle rechtsmacht benadrukt, hierbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoert en poneert dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip “full jurisdiction” zoals vastgelegd in artikel 6, eerste lid EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

2.2.5.2. Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest). De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: *“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.”* Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: *“Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.”* Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Uit voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad als volwaardig administratief rechtscollege voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In zoverre verzoekende partij nog stelt dat haar rechten van verdediging geschonden zijn en er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid van partijen doordat zij niet mag antwoorden op de repliekmemoire van de commissaris-generaal, kan zij niet worden gevolgd. Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247).

2.2.6. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het

verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.8.1. Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de verwerping van haar asielverzoek vermits zij ervan is overtuigd dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst. Zij spreekt niet alleen uit haar uitgebreide persoonlijke ervaring, maar ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Aangezien verzoekende partij een omstandig relaas heeft gegeven van hetgeen is gebeurd, heeft zij voldaan aan de bewijslast.

2.2.8.2. De Raad wijst erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is vermits deze steeds *in concreto* moet worden aangetoond. Verzoekende partij onderneemt in haar verzoekschrift geen enkele poging om de motivering van verwerende partij aangaande de vastgestelde onaannemelijkheden inhoudelijk aan te vechten. Evenmin getroost zij zich de moeite om het desbetreffende document van het Rode Kruis – waaraan in uitdrukkelijke bewoordingen wordt gerefereerd in de bestreden beslissing – te bemachtigen. Ten slotte dient te worden aangestipt dat zij tevens verzaakt om medische/psychologische hulp in te schakelen voor haar geheugenproblemen, die zij inriep ter rechtvaardiging van de ongerijmdheden in haar relaas.

De vaststelling dat verzoekende partij geen enkele inspanning levert teneinde haar concrete problemen geloofwaardig te maken, bevestigt en versterkt de conclusie van verwerende partij dat het om een leugenachtig relaas gaat.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de

basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de “*actuele complexe situatie in Tsjetsjenië*” en de ernstige misbruiken die er nog steeds bestaan, maar brengt geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: “*Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is*” (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de complexe situatie in Tsjetsjenië en de er nog steeds aanwezige misbruiken – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er bijgevolg een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen.

Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*” van 15 maart 2010 (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, document 1) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggedrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet geviséerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct is.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie en dat verzoekende partij tijdens het gehoor van 25 februari 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT